

Arrest

nr. 162 708 van 24 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CLAEYS, die loco advocaat N. LORENZETTI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 december 1980.

Op 26 mei 2000 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 19 september 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 20 september 2000 per post ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing. Op 4 september 2002 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing van 19 september 2000.

Op 14 augustus 2002 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot 36 maanden gevangenisstraf wegens deelname aan bendevorming en diefstal met braak.

Op 10 februari 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing wordt op 21 februari 2003 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 12 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing wordt op 12 juni 2011 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij.

Op 13 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 maart 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 20 april 2012 weigert de commissaris-generaal de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 december 2011 onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing wordt op 11 juni 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 11 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing wordt op 11 juni 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht via de post.

Op 18 juni 2015 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brugge tot 3 jaar gevangenisstraf.

Op 15 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt op 19 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 15 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing om een inreisverbod uit te vaardigen. Dit is de bestreden beslissing, die op 19 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: N.(...)

voornaam: T.(...)

geboortedatum: 10.12.1980

geboorteplaats: Ruma

nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS: S.(...) P.(...) geboren op 10/10/1981 onderdaan van Servië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

~~De beslissing tot verwijdering van 15/10/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene word een beslissing tot verwijdering betekend op ...~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 14/06/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft op 13/12/2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 27/05/2011. Deze beslissing is op 11/06/2013 aan betrokkene betekend.

Op 12/03/2012 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend . Deze asielaanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 20/04/2012. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 20/04/2012 Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13qq) gekregen op 14/06/2013, geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB Witwassen, deelname aan bendevoering, poging tot misdad, diefstal met braak inklimming valse sleutels feit waarvoor hij op 13/07/2015 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met onmiddellijke aanhouding.

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;
Het feit dat betrokkene in België 4 kinderen en familie heeft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 8 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

- De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare ordebetrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB Witwassen, deelname aan bendevoering, poging tot misdad, diefstal met braak inklimming valse sleutels feit waarvoor hij op 13/07/2015 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met onmiddellijke aanhouding.

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Het feit dat betrokkene in België 4 kinderen en familie heeft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 8 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Op 16 november 2015 wordt de verzoekende partij met succes gerepatriëerd naar Servië-Montenegro.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“II.1.1. Vooreerst stelt verzoekende partij vast dat het onmogelijk is om het inreisverbod dat hem werd opgelegd op een duidelijke manier te begrijpen.

Waar men enerzijds melding maakt van een inreisverbod van acht jaar, spreekt men anderzijds van een inreisverbod van zes jaar.

Het is dan ook geenszins mogelijk voor verzoekende partij om de beslissing op een heldere manier conform het vigerende recht te interpreteren.

II.1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien d onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3,

§ 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

II.1.3. Verzoekende partij stelt eveneens vast dat men verkeerdelijk toepassing gemaakt heeft van artikel 74/11, §1, vierde lid dat het inreisverbod van meer dan vijf jaar betreft.

Een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan enkel opgelegd worden indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoekende partij vormt in casu evenwel geenszins een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoekende partij erkent in het verleden een fout gemaakt te hebben doch beseft reeds kort na de feiten in 2013 niet de juiste weg bewandeld te hebben. Verzoekende partij trok echter snel de nodige lessen uit hetgeen gebeurd was en bouwde met zijn partner een nieuw leven op in Italië. Het was dan ook in Italië, nota bene meer dan twee jaar na de feiten, dat verzoekende partij gearresteerd werd.

Nochtans waren er sinds de feiten in 2013 geen incidenten meer met betrekking tot verzoekende partij. Bijgevolg kan men niet zomaar voorhouden dat verzoekende partij op vandaag een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Aldus dient vastgesteld te worden dat er een schending is van artikel 74/11, §1, vierde lid.

II.1.4. Artikel 74/11, §1, vierde lid stelt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd kan worden. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van zes of acht jaar op te leggen) schragen.

II.1.5. Bovendien benadrukt verzoekende partij dat de gebruikte motivering en formulering hem in de onmogelijkheid stellen om het inreisverbod te begrijpen.

Verzoekende partij is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom hem überhaupt een inreisverbod wordt opgelegd, aangezien men nu eens spreekt over een inreisverbod van acht jaar en men dan weer spreekt over een inreisverbod van zes jaar.

Het heeft er dan ook alle schijn van dat de verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod oplegt.

De materiële motiveringsplicht impliceert nochtans dat men zich moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt daarenboven aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954)

Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

Dit is in casu evenwel geenszins het geval, aangezien men er blijkbaar niet in slaagt een beslissing te nemen én te formuleren die consequent is en strookt met de gebruikte argumentatie.

Integendeel, verzoekende partij dient te constateren dat de beslissing zich intern tegenspreekt.

Er kan dan ook niemand op objectieve wijze met zekerheid vaststellen voor welke periode een inreisverbod werd opgelegd aan verzoekende partij.

De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Een discretionaire bevoegdheid betekent evenwel niet dat een beslissing tegenstrijdig mag zijn.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

II.1.6. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod niet alleen verkeerdelijk toepassing maakte van artikel 74/11 Vreemdelingenwet maar vooral op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook een schending inhoudt van de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht.

Hierdoor is het voor verzoekende partij onmogelijk om de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te begrijpen en heeft het er alle schijn van dat het bestuur veeleer handelde vanuit een vorm van willekeur, daar men in één beslissing spreekt van twee verschillende periodes.”

2.1.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat het onmogelijk is om het inreisverbod op een duidelijke manier te begrijpen. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing enerzijds dat de verzoekende partij een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd, en anderzijds dat haar een inreisverbod van zes jaar wordt opgelegd. Het betoog van de verzoekende partij dat dergelijke motivering tot verwarring leidt en aldus niet als afdoende motivering kan gekwalificeerd worden, kan worden gevolgd.

De verwerende partij stelt in haar nota en nogmaals op de terechtzitting van 27 januari 2016 dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat het een inreisverbod van acht jaar betreft en dat de vermelding van zes jaar in plaats van acht jaar een louter materiële vergissing is. Zij betoogt dat er geen verwarring kan zijn en dat het duidelijk gaat om een inreisverbod van acht jaar.

De Raad wijst erop dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet is. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit de lezing van deze bepaling blijkt dat de verwerende partij een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan opleggen, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar is bijgevolg geen automatisme. De verwerende partij heeft hierbij een discretionaire bevoegdheid. Dit heeft gevolgen voor de formele motiveringsplicht. Bij een gebonden bevoegdheid kan een verwijzing naar de toegepaste regelgeving en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel teweegbrengt volstaan. Dit blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit de rechtspraak. Echter, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET (eds), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 149-151).

Het betoog van de verwerende partij dat het een materiële vergissing betreft die geen enkel gevolg teweegbrengt, kan niet gevolgd worden. De tegenstrijdigheid in de motivering betreft de kern van de bestreden beslissing en dit heeft verstrekken gevolgen. Het inreisverbod heeft oftewel een duur van zes jaar oftewel een duur van acht jaar. Dit is een verschil van twee jaar, wat een zekere impact heeft op het leven van de verzoekende partij. De loutere bewering dat het *in casu* gaat om een materiële vergissing, is niet voldoende om de tegenstrijdige motivering van de bestreden beslissing te verantwoorden. In dit verband beklemt de Raad dat een inreisverbod voor een periode van meer dan vijf jaar een beslissing is die een grote impact heeft op het leven van de persoon die zich aan een

dergelijk inreisverbod moet houden en gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, kan de bestreden beslissing niet gemotiveerd worden door enerzijds te spreken van een inreisverbod van zes jaar en anderzijds van een inreisverbod van acht jaar. De motivering van de bestreden beslissing is niet evenredig aan de strenge motiveringsplicht waaraan de verwerende partij moet voldoen door haar discretionaire bevoegdheid in deze materie. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar immers op waardoor er een gebrek aan motivering is (RvS 26 maart 2013, nr. 222.996).

Gelet op het voorgaande, maakt de verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS